

strativt har vist sig umulig at gennemføre. Derfor er det højst nødvendigt, at vi faa en Ændring gennemført.

Med disse Bemærkninger kan jeg, støttet til de Erfaringer, Jordlovsudvalget har indhentet administrativt, paa det varmeste anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den foreliggende Affattelse.

Kirkeministeren (Dahl): Jeg takker for den velvillige Modtagelse, det foreliggende Lovforslag har faaet fra Ordføreren for Socialdemokratiet og fra Ordføreren for det radikale Venstre, ligesom jeg takker for de forstaaende Udtalelser fra Ordføreren for Partiet Venstre, Udtalelser, som i fuldt Maal viste, at den ærede Ordfører kunde se, hvilke store Vanskeligheder der er forbundet med den nuværende Ordning, og ønskede, at der skulde beredes en Vej ud af disse Vanskeligheder. Jeg haaber, at disse velvillige og forstaaende Udtalelser maa føre til, at Lovforslaget kan blive gennemført, saaledes at Hensigten med Bestemmelsen i Loven af 30. Juni 1922 om, at de sønderjydske Præstegaarde skulde udstykkedes, blev naaet. Jeg forstaaar saa godt, at man skal tage et vist Hensyn til Stemningen i den sønderjydske Befolkning, og jeg er villig til under den videre Forhandling at tage dette Hensyn. Men jeg maa holde for, at det, naar der viste sig saa store Vanskeligheder, som der har vist sig ved Udstykningen af de sønderjydske Præstegaarde, var det eneste rigtige at foreslaa, at den Lov, som er gældende herhjemme paa dette Omraade, ogsaa blev gældende i de sønderjydske Landsdele, og jeg er fremdeles af den Anskuelse, at de Hindringer, der kan være derfor, ikke er større end, at de ved en velvillig og forstaaende Behandling af Lovforslaget kan ryddes af Vejen.

Under Forhandlingerne i Dag er man fra flere Sider kommet ind paa Spørgsmaalet om Ejendomsretten til de sønderjydske Præstegaardsjorder. Jeg er af den samme Anskuelse som den ærede Ordfører for Partiet Venstre, at dette Spørgsmaal egentlig ikke foreligger til Drøftelse ved denne Lejlighed, thi det har ikke været min Hensigt ved Fremsættelsen af dette Lovforslag at bestride eller gøre nogen Forandring med Hensyn til Ejendomsforholdet til Præstegaardene i de sønderjydske Landsdele. Det har været en Grundregel, som har været fulgt under alle Forhandlinger her i Rigsdagen om Kirkens Økonomi, baade naar det angik Kapitaler, og naar det angik Jorder, baade naar det angik Præstegaarde, og naar det angik Kirkerne, at de Foran-

dringer, Lovene gjorde, ikke skulde opfattes som noget, der tilsigtede en Forandring i de bestaaende Ejendomsforhold til Kirkens Kapitaler og Ejendomme. Det findes gentaget næsten i alle Love paa dette Omraade. I Loven om Kirkers Bestyrelse, som ogsaa gælder for Sønderjylland, i Loven om Folkekirkens Lønningsvæsen, som ogsaa gælder for Sønderjylland, findes det gentaget, at de hidtil bestaaende Ejendomsforhold ikke berøres af disse Love.

Jeg har skønnet, at disse to Udtalelser, henholdsvis i Loven om Kirkers Bestyrelse og i Loven om Folkekirkens Lønningsvæsen, var tilstrækkelige til, at man kunde være beroliget paa det Punkt. Og det er Grunden til, at jeg har foreslaaet, at Bestemmelsen i § 2, 1ste Stykke, i Lov om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele skulde gaa ud, den Bestemmelse, som udtrykkelig siger: „De i de sønderjydske Landsdele gældende Regler om Ejendomsforholdet til Kirkerne, deres Kapitaler og Ejendomme og til Præsteembedernes Kapitaler og Ejendomme berøres ikke af denne Lov“, er overflødig, da den alt er fastslaaet i andre Love, og det er vist saadan, at det, der er overflødig i en Lov, i Grunden er skadeligt. Naar det er kommet frem her, er det vistnok efter et indstændigt Ønske af den sønderjydske Befolkning, men det staar for mig, som om denne Bestemmelse siger, at der er en stille Tvivl hos Befolkningen om, hvorvidt dette Ejendomsforhold vil blive godkendt af Lovgivningsmagten. Det vil blive anerkendt, saaledes som det er nævnt i de to tidligere Love, og at gentage det er efter min Mening baade overflødig og skadeligt; det viser, som sagt, at der hos Befolkningen er en lille Tvivl om, hvorvidt det nu virkelig er Tilfældet, og det er denne Tvivl, jeg nu vil fjerne ved at foreslaa, at Bestemmelsen udgaar. Det staar fast efter min Mening, at Ejendomsforholdene forandres ikke, og jeg vil meget beklage, hvis man skulde stille det som et absolut Krav, at den paagældende Bestemmelse kom ind igen: det gør ingen Nytte, snarere Skade end Gavn.

Saa er der af ærede Medlemmer gjort Indvendinger mod min Behandling af dette Forhold i Sønderjylland; det er blevet sagt, at jeg har haft en uheldig Haand ved Behandlingen af dette Forhold, og at jeg har fremkaldt et meget stærkt Røre ved dette Forslag. Man har endvidere sagt — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Holger Andersen —, at den Ængstelse, som var kommet frem i de sønderjydske Landsdele, for, at der skulde berøves dem en Ret, som